

Editorial

Menys deute sense eliminar la inversió

A nivell dels sectors econòmics del país s'observa una campanya d'enfrotament a tot el que sigui iniciativa en inversions i un desig únic de restar deute públic. És el corrent més conservador que s'observa a Europa i que no veu altra sortida que no sigui aquesta. L'elevat endeutament públic – també el privat del qual no es parla com no sigui per buscar ajuts públics – ha de ser corregit amb més estalvi. Res a dir, com no sigui afegir que a la vegada s'ha de buscar un creixement intensiu de la productivitat. Ser competitiu no vol dir

que uns treballin més per menys diners, com algun sector de la patronal pretén. Hi ha qui només crea riquesa per a ell mateix i que tan sols està disposat a blindar els seus beneficis. Discutible, però està en el seu dret. I penso que és discutible perquè alguns empresaris – en minoria per sort, però alguns molt influents – només fan que ploriquejar i plànyer el seu estat. No veuen que ja els agradaria a la majoria plorar amb el seu ulls. Aquest sector aplaudeix la barreja d'austeritat pública en tots els països de la zona euro amb la seva política monetària, que és la que es vol aplicar de for-

ma immediata a instàncies del Bundesbank. Aquest plantejament pot conduir sense remei a un període d'estancament o creixement raquíctic durant cinc anys. ¿És la solució? Pensem que no.

A nivell de país passa el mateix i el drama no hauria de convertir-se en tragèdia, malgrat que la qualitat reguladora estigui en un retro-

LA SORTIDA ESTÀ EN LA RECONVERSIÓ INTERNA I LA SORTIDA A L'EXTERIOR

cés i empobriment. La sortida està en la reconversió interior i la sortida exterior. A nivell intern necessitem una qualitat financera pública remarcable i un millor i major control del finançament privat. A

nivell exterior tenir la fe suficient en el país per saber amotllar les necessitats a les circumstàncies del moment. Això pot explicar el deute amb l'exterior, com a la vegada la sortida dels nostres bancs mes enllà de las pròpies fronteres.

En aquesta crisi de deute, a més de les responsabilitats dels països sotmesos a la desconfiança dels mercats, ha desenvolupat un paper rellevant la manca de coordinació entre els dirigents polítics, que contribueixen a l'agreujament del problema. Aquesta advertència l'acaba de dir una persona tan poc dubtosa com es el governador del Banc d'Espanya. Pensem que la crítica ens afecta a tots, i tots hauríem d'assumir la responsabilitat que ens pertoca i no llençar la pedra cap el costat que no ens toca. I és que no sempre hem de fer cas del missatge dels mercats, els internacionals i els nostres també.

L'opinió del diari s'expressa només als editorials. Els articulistes exposen postures personals.